

Misijas ziņas

2021. gada 2.ceturksnis

Saturs

Meitenes vai Dievs / 3.aprīlis
Zem ložu krusas / 10.aprīlis
Dievs nekad nekļūdās / 17.aprīlis
Gāzes balona sprādziens / 24.aprīlis
Tas ir Dieva nopelns / 1.maijs
Nāvējošais skorpiona dzēliens / 8.maijs
Aizdot rīsus un cukuru / 15.maijs
Vai jūs esat gatavs mirt? / 22.maijs
Bums! / 29.maijs
Lūgšanas par vīru / 5.jūnijs
Tas nav mans ceļš / 12.jūnijs
Sēklas spēks / 19.jūnijs
No mājas uz māju / 26.jūnijs, 13.sabats

* * *

Dārgie sabatskolu vadītāji!

Šajā ceturksnī mēs pievērsīsimies Interamerikas divīzijai, kura ietver Karību jūras, Centrālamerikas un Dienvidamerikas ziemeļu daļas valstis un teritorijas. Šo reģionu apdzīvo aptuveni 300 miljoni iedzīvotāju. Šeit dzīvojošo adventistu skaits sasniedz 3,75 miljonus. Tātad adventistu īpatsvars šajā reģionā ir viens uz katrām 80 iedzīvotājiem.

Šā ceturksņa Trīspadsmitā sabata projekti ir unikāli: visas 13 divīzijas universitātes un koledžas, lai izveidotu „Labākas dzīves” „ietekmes centrus”, saņems savu daļu no Trīspadsmitā sabata ziedojumiem. Šeit arī tiks apmācīti misionāri. Zemāk jūs varat apskatīt šo mācību iestāžu sarakstu.

Paldies jums par jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kurus jūs pienesāt pirms trīs gadiem. Tie palīdzēja īstenot projektus Antiļu Adventistu universitātē Puertoriko, Dienvidu Karību universitātē Trinidādā un Tobāgo un Dienvidaustrumu slimnīcā Meksikā. Stāstījumi, kuri nāk no Dienvidu Karību universitātes un Dienvidaustrumu slimnīcas, sekos turpinājumā.

Jauniešu un pieaugušo misijas ziņu žurnālu PDF formātā varat lejupielādēt saitā bit.ly/adultmission, bet bērnu misijas ziņas - bit.ly/childrensmision.

Videomateriāli par misijas darbu atrodami bit.ly/missionspotlight.

Paldies jums par to, ka iedrošināt savas draudzes locekļus pievērsties misijas darbam!

Redaktors *Andrew McChesney*

Iespējas

2021. gada 2.ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi Interamerikas divīzijai palīdzēs atvērt 13 „Labākas dzīves” ietekmes centrus katrā no zemāk minētajām mācību iestādēm:

- Antiļu Adventistu universitātē (Puertoriko ūnija), Puertoriko
- Kolumbijas Adventistu universitātē (Ziemeļkolumbijas ūnija), Kolumbijā
- Kubas Adventistu Teoloģiskajā seminārā (Kubas ūnija), Kubā
- Dominikānas Adventistu universitātē (Dominikānas ūnija), Dominikānas Republika
- Haiti Adventistu universitātē/akadēmijā (Haiti ūnija), Haiti
- Linda Vista universitātē (Dienvidmeksikas ūnija), Meksika
- Navojoa universitātē (Ziemeļmeksikas ūnija), Meksika
- Montemorelosas universitātē (Ziemeļmeksikas ūnija), Meksika
- Ziemeļu Karību universitātē (Jamaikas ūnija), Jamaika
- Centrālamerikas Adventistu universitātē (Dienvidu – centrālamerikas ūnija), Kostarika
- Dienvidu Karību universitātē (Karību ūnija), Trinidada
- Venecuēlas Adventistu universitātē/institūtā (Rietumvenecuēlas ūnija), Venecuēla
- Belizas Adventistu koledžā (Belizas ūnija), Beliza

Meitenes vai Dievs

3.aprīlis

Daniēls Amataerāns (29)

Trinidāda un Tobāgo

Daniēls uzauga Surinamas galvaspilsētā Paramarebo. Kad viņš bija sasniedzis 11 gadu vecumu, kāds no zēniem viņu iepazīstināja ar hiphopa dejām.

Līdz šim Daniēls šo deju bija vērojis tikai televizora ekrānā. Viņu pārsteidza dažādie pagriezieni, stājas uz rokām un lēcieni pat uz vienas rokas. Daniēls ievēroja, ka šīs dejas mēdza skatīties meitenes, un viņš vēlējās, lai meitenes raudzītos arī uz viņu. Un Daniēls sāka mācīties dejojot. Tas viņam iepatikās, Daniēls uzvarēja vietējo talantu šovā un pat guva iespēju doties uz Nīderlandi. Viņa popularitāte strauji pieauga, un ap viņu visur pulcējās meitenes.

Kādu dienu, kad Daniēls sēdēja savā gultā un domāja, viņš juta, ka kāda balss viņam jautā: „Ko tu vēlies savā dzīvē darīt?”

Daniēls bija pārsteigts, viņš prātoja, vai tikai šī nebija Svētā Gara balss. Bērnbā vecāki Daniēlu bija ņēmuši līdz uz dievnamu, taču tas bija ļoti sen. Daniēlam nepavisam nepatika doma, ka uz viņu bija runājis Svētais Gars, viņam patika pasaules slava un izklaides.

„Dievs, ne tagad, tagad vēl ne,” Daniēls sacīja.

Daniēls nolēma dejojot tik ilgi, cik vien tas būs iespējams un tad, kad viņš vairs to nespēs, tikai tad iet uz dievnamu.

Daniēlam sapņos sāka parādīties dēmoni, kuri viņam uzbruka. Reiz viņš sapnī pieredzēja Kristus otro atnākšanu. Viņš raudzījās mākoņos uz baltā apģērbā tērpto Jēzu. Pasauli apņēma liesmas, ļaudis kliegdami skraidīja šurpu turpu.

Daniēls uzmodās, un viņa sirds strauji sitās. „Esmu pazudis, esmu pazudis,” viņš nodomāja. „Man jānāk atpakaļ pie Dieva.”

Tomēr to izdarīt viņš nespēja.

Pagāja vairāki gadi, 19 gadu vecumā viņš sāka studēt koledžā un pārcēlās pie radiniekiem, kuri nebija kristieši. Kādu dienu viņš uz galda pamanīja DVD disku ar nosaukumu „Patiesība par hiphopu.” To bija izveidojuši kristieši. Daniēls bija izbrīnīts, ka šis disks atradās nekristiešu mājās. „Kurš to ir nopircis?” viņš jautāja radiniekiem. Atbildēt nespēja neviens.

Daniēls šo disku noskatījās un bija pārsteigts, jo uzzināja, ka hiphopa saknes meklējamas noziedznieku aprindās un ka šis dejas stāsta par vardarbību, slepkavībām, narkotikām. Viņš bija apjucis. „Šķiet, ka hiphops ir cieši saistīts ar sātānismu,” viņš nodomāja. „Man tas nepatīk. Biju domājis, ka tā ir tikai mūzika, jautrība, daudzu meiteņu skatieni.”

Par šo DVD viņš apjautājās savam draugam, kurš arī dejoja hiphopu. „Tā nav taisnība,” draugs sacīja. „Un galu galā, kāda tam nozīme?”

Daniēls turpināja dejojot, tomēr sāka kopā ar brālēnu, kurš bija adventists, apmeklēt dievkalpojumus. Sākās mēnesi ilgas evaņģelizācijas sanāksmes. Pēc divām nedēļām sludinātājs aicināja iznākt priekšā tos, kuri vēlas tikt kristīti. Piecēlās kājās arī Daniēls. Viss viņa ķermenis trīcēja, Daniēls juta, ka viņā cīnījās divi spēki.

„Vai tu tādēļ esi gatavs pamest dejas?” viena balss jautāja. „Vai tu vēlies atteikties no naudas, meitenēm un slavas?”

„Izvēlies Jēzu,” sacīja otra balss. „Viņš ir vienīgais ceļš.”

Daniēls svārstījās. Sludinātājs aicināja pieteikties tos, kuri vēl nav izlēmuši. Daniēls atcerējās naudu, slavu un meitenes un apsēdās.

Daniēls pārnāca mājās, nokrita ceļos un lūdza Dievu: „Dievs, ja Tu vēlies, lai es nožēloju savus grēkus, parādi man rīt kādu zīmi. Dod man spēku iziet priekšā, ja sludinātājs atkal aicinās.”

Nākošajā vakarā sludinātājs savu aicinājumu atkārtoja. Daniēls piecēlās kājās, taču viņu atkal pārņēma mežonīgs drudzis. Un atkal viņš dzirdēja divas balsis.

„Dievs,” Daniēls lūdza, „dod man spēku veikt pirmo soli, lai es spētu iziet priekšā.”

Tajā brīdī viņš sajuta vieglu grūdienu no aizmugures un izdarīja soli uz priekšu. Nākošo soli izdarīt jau bija vieglāk un drīz vien viņš jau stāvēja visu priekšā.

Patreiz Daniēls ir 29 gadus vecs, un viņš mācās Dienvidu Karību universitātē, lai kļūtu par mācītāju. Viņš sevi sauc arī *Feisbuka* evaņģēlistu un tajā ievieto iedvesmojošus videomateriālus un jau sešus gadus *Feisbukā* pasniedz Bībeles stundas. Tā visa rezultātā ir tikuši kristīti 24 cilvēki.

„Dievs pret mani ir bijis žēlīgs,” Daniēls sacīja. „Tādēļ es misijas darbu daru ar vislielāko nopietnību.”

Paldies jums par jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kurus pienesāt pirms 3 gadiem. Tie palīdzēja Dienvidu Karību universitātei Trinidadā un Tobāgo uzcelt savu pirmo dievnamu, kurā studē Daniēls. Paldies, ka atcerēsieties šo universitāti arī pienesot šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumus. Tie dos iespēju šeit atvērt „Labākas dzīves” ietekmes centru, kurā studenti apgūs misionāru darba iemaņas.

Misijas ziņas

- Šķiet, ka adventes vēstis Trinidadā un Tobāgo tika sludinātas kopš 1879. gada, kad šeit tika saņemti literatūras sūtījumi no Anglijas. 1880. vai 1881. gadā grupa ticīgo, kuri ievēroja sabatu un kurus vadīja Džeimss R. Braisvaits, satikās Tobago. Kopš deviņpadsmitā gadsimta astoņdesmitajiem gadiem adventistu literatūra tika sūtīta uz Trinidadu un Tobāgo ar misionāru biedrības *International Tract and Missionary Society*, kura atradās ASV, starpniecību. Pirmās pozitīvās atbalsis par adventistu mācībām radīja E. Vaitas grāmata „Patriarhi un pravieši”, kuru saņēma kāda persona, kura kļuva par pirmo sabata ievērotāju salā.

Zem ložu krusas

10. aprīlis

Čenella Spūnere (31)

Trinidadā un Tobāgo

Trīsdesmit vienu gadu vecā Čenella piedalījās skolotāju apmācībās Trinidadas un Tobāgo galvaspilsētā Portofspeinā. Pēkšņi viņa izdzirdēja skaļas šāviena skaņas. Skolotāji pielēca kājās un pieskrēja pie trešā stāva loga. Uz ielas viņi ievēroja kādu cilvēku, kurš bēga no baltas automašīnas. Vairākas skolotājas bailēs iekliedzās. Kad automašīna pabrauca garām, visi drošības dēļ pieliecās. Pagāja divas garas minūtes, šāvieni apklusā, un Čenella varēja sadzirdēt izbijušos skolēnu kliezienus. Viņa sāka raudāt. Septiņu mēnešu laikā šī bija jau otrā reize, kad viņa dzirdēja šāvienus.

Skolotāji devās lejā pa kāpnēm, lai nomierinātu skolēnus. Čenella, kura bija palīdzējusi vadīt nodarbības skolotājiem, devās prom no skolas. Ārā jau bija policisti, viņi automašīnu vadītājiem lika pārvietot savus noparkotos auto. Bet policists Čenellai aizliedza tuvoties savai automašīnai.

„Vai es vismaz varu to apskatīt?” viņa jautāja.

Policists Čenellu aizveda līdz viņas automašīnai, un viņa ievēroja, ka lodes bija caururkušas auto logus. Čenella bija šokēta. Viņa šo auto bija iegādājusies pirms nepilniem diviem gadiem.

Vēlāk Čenella uzināja, ka apšaudes laikā divus cilvēkus, no kuriem viens bija mazs zēns, lodes bija skārušas pavisam nedaudz. Neviens netika nogalināts. Par laimi sakarā ar skolotāju apmācību daudzi bērni tajā pēcpusdienā no stundām tika atbrīvoti un skolā nebija ieradušies.

Čenellas spēkrats bija guvis nopietnus bojājumus tāpēc, ka cilvēks, uz kuru tika šauts, bija pametis savu automašīnu un slēpies aiz Čenellas auto.

Tajā vakarā, kad Čenella bija pārnākusi mājās, viņa pateicās Dievam par apsardzību.

„Paldies Tev, Dievs, par to, ka pasargāji mani un pārējos, kuri atradās tuvumā,” viņa sacīja. „Paldies, ka Tu joprojām mani sargā visās manas dzīves gaitās.”

Kad Čenella pārdomāja piedzīvoto apšaudi, viņa atcerējās kādu sarunu dienu agrāk. Viņa savam auto devās nomainīt motoreļļu un ar savu pavadoni pārrunāja cilvēku attieksmi pret saviem auto. Viņi secināja, ka nereti ļaudis tiem velta vairāk laika un uzmanības nekā Dievam. Šajā sarunā Čenella savam sarunu biedram pastāstīja par automātisko ieroču šāvieniem, kuri viņu pirms septiņiem mēnešiem pārsteidza uz lielceļa. Sašautā automašīna avarēja ietriecoties Čenellas auto kreisajā sānā un nodarīja tai smagus bojājumus. Pēc šī atgadījuma Čenella saprata, ka svarīgāks par viņas automašīnu ir Kristus. „Es rīt pat varu savu auto zaudēt, taču,

kamēr vien manu dzīvi vada Kristus, es Viņam turpināšu kalpot,” Čenella sacīja savam pavadonim.

Nākošajā dienā, 2019. gada 12.jūnijā, pie skolas notika iepriekš aprakstītā apšaušana.

Pēc šīs apšaušanas vairāki kolēģi Čenellai ieteica savu auto pārdot. „Pārdod to, jo tajā ir iemājojusies sātāniska enerģija,” sacīja viens. „Jā, atbrīvojies no tās, kaut kas ar šo mašīnu nav kārtībā,” piebilda otrs.

Tomēr Čenella iemeslu pārdošanai nesaskata.

„Te runa nav par automašīnu,” viņa sacīja. „Mums nav sava uzmanība jākoncentrē uz materiālām lietām, bet gan uz Dievu.” Viņa tic, ka viņas spēkrats ir kā Dieva labestības liecinieks.”

„Dievs mūs pasargās, ja mēs Viņam uzticēsimies un Viņa Vārdu sludināsim arī grūtos brīžos,” viņa sacīja.

Paldies jums par jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri pirms trīs gadiem ļāva Dienvidu Karību universitātei uzcelt savu pirmo dievnamu. Šī universitāte atrodas Čenellas dzimtenē Trinidādā un Tobāgo. Paldies, ka jūs pieminējāt universitāti un piesēdāt tai šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumus, kuri palīdzēs izveidot „Labākas dzīves” ietekmes centru. Tajā studenti varēs apgūt misionāru iemaņas.

Daži fakti

- Trinidādu un Tobāgo galvenokārt apdzīvo āfrikāņi un pamatiedzīvotāji. Valsts var lepoties ar labiem ienākumiem uz vienu iedzīvotāju, tie ir virs Latīņamerikas un Karību jūras reģiona valstu vidējā līmeņa, jo Trinidāda un Tobāgo ir lielas naftas un gāzes rezerves. Tomēr atkarība no šīm rezervēm ir valsti padarījusi neaizsargātu pret naftas cenu kritumu pasaules tirgū. Straujā cenu samazināšanās pagājušā gadsimta astoņdesmitajos un deviņdesmitajos gados valstij radīja lielu starptautisko parādu un bezdarbu.
- Trinidāda un Tobāgo ir galvenais kokaīna tranzīta punkts un, tā pat kā citas šī reģiona valstis, cieš no narkotiku izplatības un noziedzības.
- Lai arī Trinidādas un Tobāgo valsts valoda ir angļu valoda, lielākā iedzīvotāju daļa runā kreolu valodā.
- 1498. gadā šajās salās ieradās Kriofers Kolumbs. Leģenda vēsta, ka viņš Trinidādai nosaukumu deva pēc trīs virsotnēm valsts dienvidaustrumos, bet Tobāgo – pēc vietējo iedzīvotāju pīpju formas.

Dievs nekad neklūdās

17.aprīlis

Kristala Vaita (32)

Trinidāda un Tobāgo

Karību jūras salu bērnu vidū ļoti izplatīta ir iesauku došana.

Kristala Vaita dzīvo Kumuto ciemā Trinidādā un Tobāgo. Viņai ir māsa Katrīna. Visi viņu sauc par Polliju, jo viņa, tāpat kā papagailis, daudz runā.

Kristalai ir arī otra māsa Ročella. Tā kā viņa bija ļoti tieva, Ročella ieguva iesauku Slotaskāts.

Kristalu tēvs sauca par Neglīto. Šo iesauku viņš iedeva, kad gāja garām meitai pa kāpnēm un uzsita pa viņas kāju.

„Sveika, Neglītā,” viņš sacīja.

Kristala jutās briesmīgi. Gadījās, ka skolā viņu apsūkāja bērni, taču tagad par viņu bija nīrgājies viņas pašas tēvs.

„Es neesmu neglīta,” Kristala protestēja.

Tēvs savus vārdus atpakaļ neņēma. Viņš turpināja: „Tu esi pats neglītākais no maniem bērniem.” Tēvam bija desmit bērni. Kristala bija apbēdināta un patiesi jutās neglīta.

Tēva vārdi izmainīja visu viņas dzīvi. Kristala krita depresijā un apsvēra iespēju dzīvi beigt pašnāvībā. Viņa badojās, jo domāja, ka tas palīdzēs kļūt glītākai.

Katru dienu pēc skolas viņa nostājās pretīm spogulim un sevi pētīja.

„Kāpēc man ir tik liela piere?” Kristala nodomāja un pār viņas vaigiem ritēja asaras. „Kādēļ man ir tik lieli zobi? Kādēļ esmu tik resna?”

Reiz, kad viņa stāvēja spoguļa priekšā un raudāja, viņa pa radio dzirdēja kādu dziesmu.

„Vienmēr atceries, ka tu esi skaista,” dziedātājs skandēja. „Vienmēr atceries, ka Dievs tevi ir brīnišķi radījis. Tu esi Jēzus Kristus, mūsu Kunga, bērns.”

Šie vārdi Kristalu pārsteidza. Viņa domāja: „Ja Dievs mani esot brīnišķi radījis, tad man tomēr Viņam jāsaka, ka Viņš ir kļūdījis.”

Kristala sāka raudāt vēl stiprāk un lūdza Dievam piedošanu. Tagad viņai pār vaigiem lija prieka asaras. Viņa bija izlēmusi uz sevi raudzīties ar Kristus, nevis cilvēku acīm. Nu viņa pirmo reizi savā dzīvē 17 gadu vecumā sevi ieraudzīja Kristus skatījumā. 139. psalma 14. panta vārdi nu ieguva jaunu nozīmi. Tagad viņa ar prieku lasīja: „Es Tev pateicos, ka es esmu tik brīnišķi radīts, brīnišķi ir Tavi darbi, mana dvēsele to labi zina.”

Kristala atkal sāka pienācīgi ēst. Viņai labi garšoja kukurūzas zupa ar kartupeļiem, maniokas saknes, burkāni, ķirbji un ēdamā kolokāzija.

Kristala vairs nejutās nevērtīga. Viņa bija savai dzīvei guvusi nozīmi.

Tagad Kristala savu dzīvi lika Dieva rokās. Viņa sāka Dievam uzticēties ikdienišķajās lietās, un Viņš sniedza meitenei arī iepriecu. Kristala saprata, ka no tā prieka, kurš nāk no Dieva, viņu nespēj šķirt neviens.

Kad vien Kristala dzirdēja savu iesauku, viņa to ignorēja. Kad tēvs viņu sauca par Neglīto, viņa atcerējās, ka viņu bija radījis Dievs.

„Tādu mani Dievs ir radījis,” viņa sev sacīja. „Dievs nekad nekļūdās.”

Patreiz Kristala ir 33 gadus veca draudzes vadītāja. Viņa jauniešiem stāsta par viņas Dievu, kurš nekad nekļūdās. “Kad biju jauna, es jutu, ka man trūkst atbalsta,” viņa sacīja. “Tagad es vēlos citiem sacīt, ka Dievam viņu dzīvēs ir mērķis, tāpat kā Viņam bija nodomi manai dzīvei.”

Paldies jums par jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kurus pienesāt pirms trīs gadiem. Šie ziedojumi palīdzēja Dienvīdu Karību universitātei uzcelt savu pirmo dievnamu. Šajā Trinidādas un Tobago mācību iestādē studē arī Kristala.

Paldies jums arī par Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri dos iespēju universitātes pilsētiņā atvērt ietekmes centru „Labāka dzīve.” Tajā studenti tiks sagatavoti misijas darbam.

Daži fakti

- No 1802. līdz 1814. gadam Britānija savā pārvaldībā ieguva vispirms Trinidādu, bet tad arī Tobāgo, kura līdz tam piederēja Spānijai un Francijai. 1889. gadā Trinidāda un Tobāgo tika apvienotas un kļuva par vienotu britu koloniju. Valsts savu neatkarību ieguva 1976. gadā.
- Verdzība Trinidādā un Tobāgo tika atcelta 1834. gadā. Pēc tam strādnieki darbam cukura plantācijās tika ievesti no Indijas. Patreiz hindusu iedzīvotāji no to kopējā skaita sastāda aptuveni vienu ceturto daļu.
- Trinidādā un Tobāgo atrodas lielākās dabiskā asfalta atradnes. Ezers Pičleiks, kurš atrodas uz dienvidiem no Trinidādas, aizņem 40 kvadrātkilometrus un ir aptuveni 76 metrus dziļš. Tiek lēsts, ka tajā atrodas 10 miljoni tonnu asfalta. Leģenda vēsta, ka šo ezeru „atklāja” *Walter Raleigh* pēc tam, kad viņam to parādīja vietējie iedzīvotāji. Šeit atrodas arī sēra baseini, kuri ir slaveni ar savām dziednieciskajām spējām.

Gāzes balona sprādziens

24.aprīlis

Noēlija Sousvella (35)

Trinidāda un Tobāgo

Noēlija dzīvoja Trinidādas un Tobāgo ciemā ar nosaukumu *Chase*. Viņa ļoti vēlējās savu sabatam paredzēto maltīti pagatavot pirms saules rieta. Noēlija bija vadoša Bībeles darbiniece un bija aizvadījusi evaņģelizācijas sanāksmes, kuru rezultātā tika kristīti 25 cilvēki. Viena no sanāksmju apmeklētājiem, kura gatavojās pieņemt lēmumu tikt kristīta, uzaicināja piektdienas vakarā ierasties pie viņas uz Bībeles studijām.

Noēlija savā irētājā vienistabas dzīvoklī uz sešu degļu gāzes plīts gatavoja savu iecienīto Gviānas ēdienu. Viņa gaidīja, kad saldie kartupeļi, maniokas un banāni izcepsies.

Viņas mobilais telefons, kurš atradās gultā, iepīkstējās, tā paziņojot par saņemto īsziņu. Noēlija pagriezās un tad ... atskanēja skaļš sprādziens. Tas satricināja visu māju. Trieciena vilnis atveda Noēliju atpakaļ, un viņa ur muguru ietriecās sienā. Tad šķita, ka kāda neredzama roka Noēliju nostāda uz kājām un izstūma pāri uguns pārņemtajai istabai un ārā pa durvīm.

Ārpusē Noēlija sauca pēc palīdzības. Lai arī viņas vārdi bija grūti saprotami, viņas kaimiņi tomēr redzēja degošo dzīvokli un steidzās palīgā. Viņi izsauca ātro palīdzību un ieteica līdz medicīniskās palīdzības atbraukšanai cietušo atdzēsēt ar ūdeni. Noēlijai šķita, ka viņas galva pārsprāgs, un visā ķermenī viņa juta nepanesamas, dedzinošas sāpes. Viņa bija guvusi otrās pakāpes apdegumus.

Noēlija tika nogādāta neatliekamās palīdzības klīnikā, jo tā atradās tuvāk nekā slimnīca. Tagad viņas stāvokli bija nepieciešams stabilizēt.

Ārsts paramediķiem jautāja, kas bija noticis.

„Kad viņa mājās gatavoja ēdienu, uzsprāga gāzes balons,” viņi sacīja.

„Ja tā, tad taču viņa būtu sarauta gabalu gabalos,” ārsts nespēja notikušajam noticēt. „Tādā gadījumā viņai būtu jābūt mirušai. Izdzīvot gāzes balona sprādzienā nav iespējams.”

Noēlija dzirdēja šo sarunu un klusi pateicās Dievam par dzīvības glābšanu.

„Tev droši vien manai dzīvei ir īpašs nodoms,” viņa sacīja savā lūgšanā. „Tādēļ Tu mani izglābi.”

Pēc Noēlijas veselības stāvokļa stabilizācijas viņa tika nogādāta slimnīcā. Vēlu vakarā viena no draudzes māsām viņu uzaicināja pie sevis mājās.

Noēlija bija laimīga, ka varēja slimnīcu atstāt, tomēr viņai bija jācieš stipras sāpes. Draudzes locekļi, uzzinot par eksploziju un jau nākošajā dienā redzot viņu dievnamā, bija šokēti. Viņi visi kopīgi lūdza Dievu un dziedāja.

Kad tuvojās saules riets, Noēlija vairs nespēja paiet. Viņas kājas bija pietūkušas kā baloni un šķita kā ar svīnu pielietas.

Nākošā mēneša laikā draudzes sievietes pēc kārtas palika pie Noēlijas visas dienas garumā. Pie viņas ieradās mācītāji un aizlūdza. Noēlija atlaba neparasti ātri. Pēc pusotra mēneša viņa jau spēja atkal staigāt un drīz vien viņas dzīve atgriezās vecās sliedēs. Ārsts bija pārsteigts par viņas ādas ātro sadzīšanu.

„Tev patiesi ir laimējies,” viņš sacīja.

„Es neticu veiksmei,” Noēlija sacīja. „Es ticu, ka tā ir Dieva palīdzība. Tā ir atbilde uz draudzes locekļu lūgšanām.”

Pēc sprādziena Noēlijas attiecības ar Dievu izmainījās. Viņa vienmēr bija mīlējusi Dievu, taču tagad Noēlija Viņam uzticējās vēl vairāk. Viņa pārtrauca raizēties par ikdienišķajām vajadzībām un atcerējās, ka Dievs viņu bija pasargājis īpašā veidā un ka viņai Dievam ir jāuzticas visā pilnībā.

Deviņus mēnešus pēc nelaimes gadījuma sieviete, kura tajā dienā bija vēlējusies ar Noēliju tikties, savu sirdi nodeva Kristum.

Pašreiz Noēlija kalpo Dievam no visas sirds. Viņa darbojas ietekmes centrā vienā no Trinidādas un Tobāgo pilsētām un cenšas aizsniegt vietējos nekristiešus.

„Mani no Dieva darba atturēt nespēs neviens,” Noēlija sacīja.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Dienvidu Karību universitātes pilsētiņā ierīkot ietekmes centru „Labāka dzīve,” kurā studenti varēs apgūt misionāriem nepieciešamās iemaņas. Paldies jums par to, ka ar saviem ziedojumiem atbalstāt misijas darbu.

Daži fakti

- Tiek uzskatīts, ka dažas no pasaules labākajām kakao šķirnēm nāk no Trinidādas un Tobāgo. Slavenā trinitario šķirne ir galvenā augstas kvalitātes šokolādes sastāvdaļa, kuru šokolādes ražotāji izmanto visā pasaulē.
- Piparu šķirne *Moruga Scorpion* ir otrā asākā piparu šķirne pasaulē un Skovilla asuma skalā tiek vērtēta ar 2 miljoniem vienību. Salīdzinājumam var minēt, ka saldaiss pipars atbilst no 0 līdz 100 vienībām, bet čili pipars sasniedz 10 000 vienības.
- Saskaņā ar ANO datiem Trinidāda un Tobāgo ir valsts, kurā mīt Karību reģiona vislaimīgākie cilvēki.

Tas ir Dieva nopelns

1.maijs

Šinela Deivisa (29)

Trinidāda un Tobāgo

Mana 10 gadus vecā māsa Šakira paslīdēja un nokrita uz slapjām kāpnēm ārpus mūsu mājas Morveantā, Trinidādā un Tobāgo. Drīz vien viņa sāka sūdzēties par muguras sāpēm.

Mēs domājām, ka viņa ir sastiepusi muskuli un devām viņai pretsāpju medikamentus. Taču sāpes nemitējās arī pēc nedēļas, un mēs viņu nogādājām slimnīcā. Ārsti turpināja dot pretsāpju zāles. Šakira pārstāja ēst, viņas vēderā radās iekaisums. Šakira atgriezās slimnīcā. Ārsts sacīja: "Es domāju, ka viņai ir vēzis." Bija nepieciešamas vairākas operācijas.

Par spīti operācijām Šakira nezaudēja dzīvesprieku. Viņa centās savā palātā būt visjautrākā. Ārsti Šakiru iemīlēja. Pēc gada ārsti uzskatīja, ka Šakira ir no vēža atbrīvojusies.

Tomēr vairākus mēnešus pēc viņas izrakstīšanās no slimnīcas slimība atgriezās. Kopā ar viņu es slimnīcā pavadīju daudzas naktis. Atceros, kā viņa sāpēs vaidēja. Ārsti gatavojās operācijai. "Māmiņ, es nevēlos šo operāciju," Šakira sacīja.

"Bet, lai tu varētu dzīvot, mums tā ir jāveic," māte sacīja. Mēnesi pēc operācijas Šakira nomira. Kad māte piezvanīja un par to paziņoja, es devos uz slimnīcu. Sāku raudāt.

Māte neraudāja.

„Māt, kas notiek?” es viņai jautāju bērnu ceremonijā. „Kādēļ tu neraudi?”

Māte uz šo jautājumu nekad neatbildēja.

Pēc četriem mēnešiem mātes kāja iekaisa. Divas nedēļas viņa pavadīja slimnīcā, tur ārsti viņai konstatēja depresiju, kuru bija izraisījusi Šakiras nāve. Ārsts piedāvāja konsultācijas, taču māte atteicās. Pēc sešiem mēnešiem viņa nomira.

Mātes nāve, kura sekoja tik drīz pēc māsas zaudējuma, mani galīgi sagrāva. Taču ar to vien nepietika. Mani bieži apciemoja brālēns, kurš centās mani uzmundrināt un novērst manas domas no tuvo cilvēku zaudējumiem. Sešus mēnešus pēc manas mātes nāves viņš gāja bojā autoavārijā.

Man sāpēja tik ļoti, ka šķita, ka to izturēt vairs nespēšu. Manam draugam bija daudz tetovējumu uz rokām, krūtīm, muguras un mutes. Zināju, ka tetovēšana ir sāpīga un nolēmu, ka tā manas sāpes spēs remdēt.

Iesākumā veicu pīrsingu savā degunā. Taču sāpes, kuras izjutu, man šķita nepietiekamas, tādēļ to atkārtāju vēlreiz. Tad pīrsingu veicu ausīs un pasūtīju tetovējumu uz krūtīm. Tomēr tas viss manus pārdzīvojumus nemazināja.

Tad mans draugs peldoties noslīka. Kad man to paziņoja, es tam nespēju noticēt. Atcerējos savu māsu, māti un brālēnu. Un nu bija miris arī mans draugs! Sāku kliegt pilnā balsī.

Es piezvanīju uz darbu un paziņoju, ka šovakar uz korporatīvo pasākumu ierasties nevarēšu, jo man ir jādodas uz slimnīcu identificēt mana drauga līķi. Mana priekšniece sacīja, lai es pagaidu viņas brāļadēlu Marku.

„Viņš tevi aizvedīs,” viņa sacīja.

Kad ieraudzīju sava drauga mirstīgās atliekas, nodomāju, ka manai dzīvei vairs nav nekādas jēgas. Pēc četriem mēnešiem piedzīvoju spontāno abortu.

Dzīve šķita tumša, tomēr tajā mazliet gaismas ienesa Marks. Viņš mani apciemoja katru dienu un lasīja man Bībeles pantus.

„Vai tu esi dzirdējusi par Jāņa 3:16?” viņš jautāja. „Tur ir sacīts: „Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” „

Kādu dienu Marks aizveda mani pie saviem vecākiem. Viņa tēvs noklausījās manu bēdu pilno stāstījumu un iedeva savu telefona numuru.

„Ja tev vajadzēs atrast kādu, ar kuru aprunāties, tad piezvani man,” viņš sacīja. „Nesteidzies, Dievam tavai dzīvei ir plāns.”

Pēc tam Marks mani bieži ņēma līdzi pie saviem vecākiem. Es viņiem patiku. Mani ieinteresēja viņu stāstījumi par Dievu. Kādu dienu es jautāju, vai varu ar viņiem kopā aiziet uz dievnamu.

„Jā!” viņi izsaucās.

Marks klusēja.

Nākošajā sabatā es kopā ar Marku un viņa vecākiem devos uz dievnamu.

Mūsu iknedēļas dievkalpojumu apmeklējumi mani atkal sāka darīt laimīgu. Manas sirdsāpes mazinājās. Katru dienu lasīju Bībeli un sabatskolas mācību līdzekļus un meklēju atbildes uz jautājumiem, kurus man bija sagādājusi dzīve.

Pienāca sabats, un mācītājs aicināja piecelties tos, kuri vēlējās savas sirdis nodot Jēzum un tikt kristīti. Es nekavējoties piecēlos. Biju pārliecināta, ka vēlos dzīvot Jēzum. Piecēlās arī Marks.

Vēlāk es uzzināju, ka Marks pirms pieciem gadiem bija pārtraucis apmeklēt dievkalpojumus un tagad, kad es viņu aicināju, bija to atsācis.

Marka vecāki bija saviļņoti. Viņi bija lūguši Dievu, lai dēls atgrieztos pie Jēzus. Mēs ar Marku tikām kristīti vienā dienā un pēc vienpadsmit mēnešiem apprecējāmies.

Reizēm man ļaudis saka: „Tu nemaz nevari iedomāties, ko es esmu piedzīvojis.” Taču pēc tam, kad savu dzīvesstāstu izstāstu es, viņi jautā: „Vai patiesi tas viss ir noticis ar tevi? Un tu vēl joprojām esi dzīva?” Tad es atbildu: „Tas ir Dieva nopelns.” Viņš man ir devis jaunu dzīvi.

Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēs Dienvidu Karību universitātē, Trinidādā un Tobāgo, atvērt ietekmes centru „Labāka dzīve”, kurā studenti varēs sagatavoties misionāru darbam.

Nāvējošais skorpiona dzēliens

8.maijs

Karloss Reijess (39) un
Luza Murillo (34)

Kolumbija

Tas notika aptuveni septiņos vakarā, kad mācītājs Karloss un viņa sieva gatavojās doties pie miera. Daudziem varētu šķist, ka gatavoties gulētiešanai septiņos vakarā ir daudz par ātru, taču mācītājs Karloss un viņa sieva dzīvoja Kolumbijas attālā rajonā, kur strādāja vietējo iedzīvotāju vidū, un kalnos visi devās pie miera agri.

Pēkšņi nakts klusumu pārtrauca skaļi klauvējieni pie durvīm. “Mācītāj, mācītāj!” sauca sievietē. “Nāciet, iznāciet ārā!”

Luza atvēra durvis. Tur stāvēja vietējās draudzes locekle Kandida. “Bērnām iekoda skorpions!” Kandida sacīja, un viņas acis bija baiļu pārpilnas. Mācītājs Karloss un viņa sieva ātri apgērbās. Karloss paņēma kabatas bateriju, bet Luza aizsteidzās uz virtuvi pēc svaigiem ķiplokiem, burciņu ar dzeramo ūdeni un pilinātāju.

Kandida kopā ar Karlosu un Luzu devās uz sakostā bērna māju. Bija tumša nakts. Visi trīs gāja ļoti piesardzīgi, jo zālē varēja slēpties čūskas un skorpioni. Kad viņi ieradās sakostā bērna mājās, viņi tur atrada tikai māti ar gadu veco bērniņu. Tēvs bija devies meklēt pūšlotāju. Māte bērnu turēja savās rokās, viņš bija kļuvis violets un stipri raustījās.

“Es viņu biju atstājusi šūpuļtīklā un skorpionu neievēroju,” māte ar asarām acīs paskaidroja. “Tad bērns sāka raudāt. Tikai tad, kad es viņu pacēlu, ieraudzīju skorpionu.” Māte norādīja uz lielu skorpionu, kurš sadragāts gulēja uz grīdas. Viņa to bija saminusi.

Luza paņēma bērnu un aplūkoja koduma vietu. Luzas seja sastinga izbailēs, jo viņa saprata, ka bērns mirst.

“Lūgšim Dievu,” viņa sacīja. Māte paņēma violeto, drebošo bērnu savās rokās un noslīga uz ceļiem. Mācītājs Karloss, Luza un Kandida viņai pievienojās. Visi četri sadevās rokās.

“Kungs, Tev ir vara un Tu esi vienīgais, kurš šo bērnu var dziedināt,” mācītājs Karloss lūdza. Luza apmazgāja bērna ievainojuma vietu. Viņa sasmalcināja ķiplokus un ar tiem ierīvēja koduma vietu. Tad viņa ķiploku masu sajauca ar ūdeni no burciņas un ar pilinātāju iepilināja vairākus pilienus bērna mutē. Pēc tam Karloss vēlreiz lūdza Dievu. Viņš un Luza šīs ārstnieciskās procedūras un lūgšanas atkārtoja veselu stundu.

Bērna drebēšana mazinājās. Viņa violetā āda atkal kļuva veselīgi sārta.

“Tagad tu vari bērnu pabarot,” Luza sacīja un atdeva viņu mātei. Māte sāka bērnu barot. Ģimenei pūšlotājs vairs nebija vajadzīgs. Daudz spēcīgāks bija debesu Dievs. Mācītājs Karloss vēl pēdējo reizi pielūdza Dievu un priecīgi pateicās par atbildētajām lūgšanām.

“Paldies Tev, Kungs, ka tu atbildēji uz mūsu lūgšanām par šo bērniņu,” viņš sacīja. “Mēs lūdzam, lai Tu ar šo brīnumu aizskartu šīs ģimenes locekļu sirdis, lai viņi saprastu, ka Tu esi patiesais Dievs.”

Daļa no šī ceturksņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Kolumbijas Adventistu universitātē atvērt ietekmes centru “Labāka dzīve”. Tur studenti apgūs misionāru, tādu kā Karloss, darba iemaņas. Paldies jums, ka plānojat pienest bagātīgus ziedojumus.

Daži fakti

- 1894. gadā Franks C.Kellijs devās no ASV uz Bogotu kā misionārs, kurš visus darba izdevumus sedza no saviem personīgiem līdzekļiem. Naudu viņš pelnīja pasniedzot angļu valodas stundas un tirgojot foto preces. Viņš apprecējās un pēc kāda laika devās atpakaļ uz ASV. Tad viņš atkal ieradās Kolumbijā, taču sievas veselības stāvokļa dēļ 1899. gadā atgriezās ASV. Kolumbijā Kellijs atgriezās 1920. gada decembrī. Tur viņi nostrādāja 2,5 gadus. Pastāvīgu darbu viņi uzsāka 1923. gadā.
- 19. gadsimta sākumā adventisti devās uz salām *San Andres* un *Providencia*, kuras pieder Kolumbijai, taču atrodas Panamas ziemeļos. 1901. gadā S.Parkers Smits (Ūrija Smita dēls) un viņa sieva salā *San Andres* atvēra skolu. 1908. gadā Smits izdevumam *Review and Herald* rakstīja, ka šejienes draudzē ir 19 ticīgie, bet salā *Providencia* ir lielāka draudze. Viņš atzīmēja, ka adventistu lielākais darbs šajās salās tiek veikts ar skolu starpniecību. 1916. un 1917. gadā kontinentālajā Kolumbijā ieradās vairāki kolportieri.

- Aptuveni 90% kolumbiešu ir kristieši, pārsvarā katoļi (71%-79%), protestanti sastāda ievērojamu mazākumu – 17%. Pārējie iedzīvotāji uzskata sevi par ateistiem vai agnostiķiem, vai arī apgalvo, ka Dievam tic, bet nevienai no reliģijām neseko. Daļa iedzīvotāju pieder nekristīgām reliģijām. Vairāk nekā 35% no tiem, kuri sevi uzskata par ticīgiem, aktīvi savu ticību nepraktizē.

Aizdot rīsus un cukuru

15.maijs

Marija Tordecila (35)

Kolumbija

Šķita, ka dažiem universitātes studentiem palīdzība bija nepieciešama vairāk nekā citiem. Beatrise, divu bērnu māte, tam bija labs piemērs. “Vai tu neiebilstu, ja es aizņemtos nedaudz rīsus un cukuru?” Beatrise jautāja Marijai, pie kuras viņas dzīvoja. Marija bija Beatrises studiju biedrene, viņa izīrēja istabas savā lielajā mājā Monetijā, Kolumbijā.

Marija Beatrisei aizdeva rīsus. Pēc pāris dienām Beatrisei ievajadzējās cukurs. “Vai es varētu aizņemties cukuru?” viņa jautāja. Marija iedeva arī cukuru. Tad Beatrise vēlējās banānus un vēl papildus gan rīsus, gan cukuru.

Marija labprāt palīdzēja. Katru reizi viņa lūdza, lai viņa spētu uzticīgi sekot Kristus dvēseļu aizsniegšanas metodei. Elēnas Vaitas grāmatā “Kristus dziedinošā kalpošana” viņa bija lasījusi, ka labas sekmes ļaužu aizsniegšanā var dot tikai Jēzus metode. Jēzus iedraudzējās ar apkārtējiem, izrādīja viņiem Savas simpātijas, apmierināja viņu vajadzības un iekaroja viņu uzticību. Un tad Jēzus viņiem pavēlēja: „Seko man.”

Marija izrādīja savas simpātijas Beatrisei, apmierināja viņas vajadzības un abas sievietes sadraudzējās. Kad Marijas draudze rīkoja evaņģelizācijas sanāksmes, Marija uzaicināja uz tām Beatrisi. Beatrisei sanāksmes sagādāja prieku, un abas sāka kopīgi studēt Bībeli. Pēc kāda laika Beatrise tika kristīta. Lūgšanas un Bībeles izpēte turpinājās, un tika kristīti arī Beatrises 12 gadus vecais dēls un astoņgadīgā meita. Bībeles studijām pievienojās arī citi ģimenes un grupas dalībnieku skaits sasniedza 30.

Tad pie Marijas pēc palīdzības ieradās kāds students. Viņš lūdza, lai Marija kopā ar viņu dotos uz sarunu ar universitātes direktori un sniegtu morālu atbalstu. Kad viņi ieradās pie direktora, direktore jautāja: „Kas ir šī sieviete?”

„Viņa ir manas Bībeles izpētes grupas vadītāja,” students paskaidroja.

Direktors bija pārsteigts, viņš uzdeva vairākus jautājumus. Marija paskaidroja, ka viņas mājā universitātes studenti uz Bībeles nodarbību sapulcējas reizi nedēļā un bez tam palīdz apkārtējiem viņu vajadzībās.

„Tas ir apbrīnojami!” direktore sacīja. „Šodien tādu nesavtīgu cilvēku nav daudz.”

Direktore palūdza Marijai, vai viņi nevarētu savas Bībeles izpētes nodarbības pārcelt uz universitātes pilsētiņu.

„Galū galā šīs grupas dalībnieki taču ir universitātes studenti,” viņa sacīja.

Bībeles izpētes grupai tika atvēlēta vaļēja terase ar jumtu, un tajā atradās tikai krēsli. Tā kā šai telpai nebija ne sienu, ne durvju, pārējie studenti ātri vien pamanīja, ka šeit notiek sanāksmes, un vairāki no viņiem pievienojās nodarbībām. Grupas nodarbības sāka apmeklēt nu jau 40 dalībnieki, tajā skaitā arī trīs universitātes pasniedzēji.

Šo pasniedzēju vidū bija Roza, Marijas studiju biedrene, kura sākumā uz nodarbībām nāca nelabprāt. Mariju tas pārāk nesatrauca, viņa tikai vēlējās būt Rozas draudzene. Viņa Rozai zvanīja, sūtīja īsziņas un aicināja atkal un atkal. Roza sacīja, ka viņa baidās lasīt Bībeli, jo nevēlas Jēzu pievilt. Tomēr vēlāk viņa pievienojās. Roza pētīja Bībeli, lūdza Dievu, un viņas bailes izgaisa. Viņa sāka uzticēties Jēzum. Pēc vairākiem mēnešiem viņa savu sirdi nodeva Jēzum un tika kristīta.

Marija ļoti priecājās. Trīs gadu ilgajā grupas darbības laikā Roza bija jau desmitais kristītais ticīgais.

Marija sacīja, ka grupas darbības veiksmes pamatā ir tikai un vienīgi Jēzus evaņģelizācijas metodes pielietošana.

„Es Kristus metodi izmantoju, lai aizsniegtu Rozu,” viņa sacīja. „Un to es esmu pielietojusi saskarsmē ar visiem manas grupas dalībniekiem.”

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Kolumbijas Septītās dienas adventistu universitātē, kura atrodas 2 stundu lidojuma attālumā no Marijas dzimtās pilsētas, atvērt ietekmes centru „Labāka dzīve”. Paldies jums par to, ka plānojat pienest bagātīgus Trīspadsmitā sabata ziedojumus.

Daži fakti

- Kolumbijas valsts valoda ir kastīliešu (spāņu) valoda. Liela vērība ir tikusi pievērsta šīs valodas lingvistiskās tīrības saglabāšanai. Bez tam Kolumbijā ļaudis sazinās vairāk nekā 180 vietējās valodās un dialektos.
- Lasīt un rakstīt prasmes rādītājs Kolumbijā ir augstāks nekā vidējais pasaulē un pārsniedz 94%.
- Kolumbija ir labi pazīstama, pateicoties divām savām eksportprecēm. Pasaules atzinību ir iemantojusi šeit ražotā kafija. Kolumbija ir arī lielākā smaragdu ieguvēja pasaulē.
- Kolumbiju, līdz tajā 15. gadsimtā ieradās spāņi, apdzīvoja semi-nomadu ciltis. Valsts savu neatkarību no Spānijas ieguva 1810. gada 20. jūlijā un 1886. gadā Kolumbijas Republika tika atjaunota.

Vai jūs esat gatavs mirt?

22.maijs

Rodžers Pečs (52)

Meksika

Kapelāns Rodžers strādāja adventistu Dienvidaustrumu slimnīcā, kura atrodas Villahermosā, Meksikā. Šī ir ārstniecības iestāde ar 40 gultasvietām. Kapelāns ikdienas apmeklēja katru pacientu.

Kādu dienu Rodžers apstājās pie jaunuzņemta pacienta gultas. Tas bija 80 gadus vecs vīrietis vārdā Džosē. Viņš slimoja ar diabētu un hipertensiju. Slimnieks bija ļoti vārgs.

Rodžers šo pacientu pazina. Vecais vīrs pēdējos 20 gadus bija dzīvojis kopā ar savu dēlu adventistu, kurš tagad stāvēja pie viņa slimnīcas gultas. Viņa mazmeita strādāja šajā slimnīcā par medmāsu. Džosē bija piedalījies Bībeles izpētes nodarbībās un apmeklējis evaņģelizācijas sanāksmes. Lai arī viņš bija iepazinies ar adventes vēsti, tomēr lēmumu savu sirdi nodot Jēzum pieņēmis nebija.

Kapelāns Rodžers slimnieku uzrunāja laipni, taču bez aplinkiem.

„Vai jūs esat gatavs mirt?” viņš jautāja. „Vai zināt, ka jūsu grēki ir piedoti? Vai esat gatavs debesīm?”

„Es zinu, ka mirstu, taču es tam neesmu gatavs,” Džosē sacīja. „Es nedomāju, ka mani grēki var tikt piedoti.”

Tad viņš pateicās savam dēlam un mazmeitai par viņa nogādāšanu adventistu slimnīcā. Viņš pateicās Dievam par savas fiziskās un garīgās veselības uzturēšanu.

„Ir labi, ka jūs esat pateicīgs savai ģimenei par aprūpi,” sacīja kapelāns Rodžers. „Ja esat pateicīgs savai ģimenei un pārliecināts, ka Dievs par jums ir gādājis, kādēļ vēl neesat izlēmis savu dzīvi nodot Jēzum?”

Džosē sacīja, ka viņš visu mūžu ir piederējis citai kristiešu denominācijai. „Uz adventistu evaņģelizācijas sanāksmēm es devos kopā ar savu mazmeitu un nedomāju, ka man vēl kaut kas būtu jādara,” viņš paskaidroja.

Kapelāns Rodžers ielūkojās Džosē acīs un sacīja: „Ja jūs neesat gatavs mirt un jūtat, ka jūsu grēki nav piedoti, jums ir jādara kas vairāk par sanāksmju apmeklēšanu. Ka jūs attur no sirds nodošanas Jēzum?”

Džosē sāka domāt. Pēc brīža viņš sacīja: „Jā, iespējams, ka tieši tas man tagad ir vajadzīgs.”

„Tēvs zina par Dievu,” sacīja Džosē dēls Džosē jaunākais. „Viņš ir piedalījies daudzās Bībeles izpētes nodarbībās un evaņģelizācijas sanāksmēs. Viss, kas viņam ir nepieciešams, ir pieņemt lēmumu.”

„Šis ir piemērots brīdis, lai to izdarītu,” Rodžers sacīja. „Jums citas iespējas var arī vairs nebūt. Ja pieņemsiet šo lēmumu, es pats jūs kristīšu.”

Tajā vakarā Džosē vecākais pieņēma lēmumu pieņemt Jēzu un tikt kristīts. Kapelāns Rodžers lūdza Dievu, lai slimniekam pietiktu spēka kristībām.

Nākošajā dienā Rodžers apmeklēja Džosē un redzēja, ka slimnieks jūtas labāk un joprojām vēlas tikt kristīts. Kapelāns aizpildīja kristību apliecināšanas dokumentu un Džosē jautāja, vai viņš apsola savu solījumu pildīt.

„Jā, bez šaubām,” Džosē atbildēja.

Džosē tika kristīts aptuveni nedēļu pēc slimnīcas atstāšanas.

Džosē savā kristību dienā jutās ļoti laimīgs. Viņš, paspiežot kapelāna roku, sacīja: „Savu solījumu esmu turējis.”

Pēc tam Džosē uzticīgi katru sabatu apmeklēja dievkalpojumu. Viņš nomira pēc trīs gadiem 83 gadu vecumā.

Džosē ir viens no daudzajiem slimnīcas pacientiem, kuru dzīvēs kapelāns Rodžers ir redzējis Jēzus mīlestības pārveidojošo spēku. Parasti Rodžers ar pacientiem nerunā tik tieši kā ar Džosē. Kapelāns pazina Rodžeru un zināja, ka viņš Dievu bija labi iepazinis un juta iedvesmu ar viņu runāt visai tieši. Viņš sekoja Kristus ļaužu aizsniegšanas metodei. Elēna Vaita grāmatā “Kristus dziedinošā kalpošana” rakstīja, ka labas sekmes ļaužu aizsniegšanā var dot tikai Jēzus metode. Jēzus iedraudzējās ar apkārtējiem, izrādīja viņiem Savas simpātijas, apmierināja viņu vajadzības un iekaroja viņu uzticību. Un tad Jēzus viņiem pavēlēja: „Seko man.”

Rodžers sacīja, ka slimnīcas kapelāni nav vienīgi, kuri darbojas slimības skarto cilvēku vidū. Pasaule ir pārpilna ar ļaudīm, kuru slimība ir grēks. Rodžers uzsvēra, ka pirmais, kas saskarsmē ar viņiem jādara, ir jāizrāda savas simpātijas pret viņiem un viņus jāuzklausā.

„Kad pacients ir līdzdalījis lietas, kuras viņu nospiež, viņam ir daudz vieglāk uzklausīt otra viedokli un pieņemt padomu,” Rodžers sacīja. „Un tad jau var runāt par Jēzu.”

Daļa no 2018. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēja paplašināt Dienvidaustrumu slimnīcu Villahermosā, Meksikā. Paldies par jūsu ziedojumiem, kuri kapelānam Rodžeram un viņa septiņiem brīvprātīgajiem palīgiem ļauj Jēzus mīlestību līdzdalīt vēl vairāk pacientiem.

Daži fakti

- Pirmie Septītās dienas adventistu misionāri savu darbu Meksikā iesāka 1891. gadā, kad amerikāņu drēbnieks S.Marčisio devās uz Mehiko un pārdeva grāmatas „Lielā cīņa” izdevumus angļu valodā. Pēc diviem gadiem, 1893. gadā, misionāru grupa, tajā skaitā Dans T.Džonss, Liliss Vuds, Ida Kravfords, Ora Osborns un Alfreds Kūpers ar savu sievu, ieradās Guadalajarā un palīdzēja atvērt medpunktu un skolu. Vēlāk šis medpunkts tika pārveidots par Guadalajaras sanatoriju. 1894. gada 10.jūlija *Review and Herald* izdevumā tika ievietots ziņojums par šo sanatoriju kā pirmo adventistu misijas darba projektu ārpus ASV.

Bums!

29.maijs

Angels Haro (43)

Meksika

Divdesmit vienu gadu vecais Angels ar tālskati raudzījās Meksikas Čivavas štata smilšainajā ainavā. Bija redzami galvenokārt smiltāji, kaktusi un krūmi.

Bums! Pēkšņi atskanēja sprādziens. Angels raudzījās uz kareivjiem, kuri atklāja smagās artilērijas uguni. Lai arī viņi bija aptuveni 7 km attālumā, šāvienu skaņa izplatījās tālu tuksnesī. Pēc baltajiem dūmiem, kurus šāviņš atstāja aiz sevis, Angels sekoja tā trajektorijai.

„Dievs,” viņš klusībā lūdza, „lūdzu dari tā, lai tas eksplodētu.”

Pēc mirkļa atskanēja sprādziens. Šāviņš uzsprāga, kad tas sasniedza zemi. Bija redzama uguns bumba un dūmu mutulis. Sprādziens iznīcināja visu, kas atradās puskilometra attālumā.

Angels atviegloti uzelpoja. Nopūtās arī divi tuvāk stāvošie karavīri, kuri kopā ar Angelu vēroja notiekošo. Viņu uzdevums bija pārliecināties, ka visi šāviņi ir eksplodējuši. Pēc 15 dienu mācībām 60 kareivju vienība gatavojās atgriezties savā bāzē Mehiko. Un viņi nedrīkstēja pieļaut, ka poligonā paliek neuzsprāguši šāviņi.

Bija pēdējā mācību diena. Nākošajā rītā kareivjiem bija jākāpj īpašā vilcienā un jādodas 7 dienu ilgā braucienā uz savu bāzi. Angels bija priecīgs, jo bija saņēmis atļauju apmeklēt savu māti. Viņš atcerējās par Bībeli, kuru viņam bija ievusi māte. Katru dienu pēc dienesta pienākumu veikšanas viņš bija lasījis par Jēzu. Angels zināja, ka māte, kopš viņš pirms 5 gadiem bija iestājies Septītās dienas adventistu rindās, regulāri aizlūdza par viņu. Tagad viņš sekoja šāviņiem un lūdza Dievu.

Bums! Debesīs uzšāvās balti dūmi. „Dievs, lūdzu, lai arī šis eksplodē,” Angels atkal lūdza.

Iestājās klusums.

Angels satraukts sarauca uzacis. Pārējie divi nikni nolamājās. Visiem trijiem vajadzēja šo šāviņu atrast un padarīt nekaitīgu. Pēc divām stundām mācībām bija jābeidzas. Angels un divi citi kareivji devās meklēt 15 kg smago šāviņu.

Ejot pa poligonu Angels ieraudzīja, ka sprādzieni bija nogalinājuši trušus un koijotus. „Te tas ir,” viens no kareivjiem sacīja, „iegrimis smiltīs.”

Kareivji uz lādiņa sakrāva sausus zarus. Viens no viņiem zaru klēpim uzlēja dīzeļdegvielu un aizdedzināja to. Angels ar otro kareivi bēga uz akmeņu kaudzes pusi, kura atradās kilometra attālumā. Pēc īsa mirkļa viņiem pievienojās arī trešais kareivis.

Viņi noslēpās aiz akmeņu kaudzes un gaidīja. Pagāja piecas, desmit, piecpadsmit minūtes.

„Dievs, lūdzu, lai tas sprāgtu,” Angels lūdza.

Pagāja 20 minūtes. Bums!

Kareivji palūkojās pāri akmens kaudzei. Apkārtni piepildīja balti dūmi. Kad tie pēc minūtēm desmit izgaisa, kareivji devās uz eksplozijas vietu, lai nodzēstu nelielo uguns liesmu. Viņi bija jautri un smējās, jo domāja, ka viņi savu uzdevumu ir paveikuši un drīz vien dosies atpakaļ.

Bums! Pēkšņi atskanēja sprādziens. Acumirkļi Angels nometās pie zemes. Savā mūžā viņš vēl nekad nebija tik ļoti izbijies. “Dievs, lūdzu pasargā mūs. Pasargā mūs,” viņš lūdza. To izskaidrot nevarēja, bija noticis kas neticams. Šāviņš bija sprādzis atkārtoti.

Pēc pāris minūtēm kareivji piecēlās kājās un pārbaudīja sevi. Nevienam nebija ne skrambiņas. Kareivji stāvēja tikai 7 metrus no sprādziena vietas. Viņi prieka pilni apskāvās. Tad godbijīgi nometās ceļos. “Paldies Tev, Dievs, par to, ka mūs pasargāji,” Angels atkārtoja vēl un vēl. Tā bija diena, kas izmainīja Angela dzīvi. Kad māte stāstīja par Jēzu, viņš ieklausījās. Viņš rūpīgi pētīja Bībeli un lasīja E. Vaitas grāmatas, kuras viņa māte ar interneta starpniecību nosūtīja uz dēla dienesta vietu.

Divus gadus pēc sprādziena Angels savu sirdi nodeva Kristum un tika kristīts. “Tajā dienā mēs tikām brīnumaini izglābti,” Angels sacīja. “Parasti šāviņi divas reizes nesprāgst. Tur neapšaubāmi iejaucās Dieva roka, kura mūs pasargāja. Esmu pārliecināts, ka Dievam manai dzīvei ir plāns.”

Pašreiz Angels ir 43 gadus vecs un strādā adventistu Dienvidaustrumu slimnīcā Villahermosā, Meksikā, par apsardzes nodaļas vadītāju. Paldies jums par 2018. gada 1.ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri deva iespēju slimnīcu paplašināt.

Daži fakti

- Kopš 16. gadsimta, kad Meksikā ieradās spāņu kolonizatori, par dominējošu valsts reliģiju kļuva katolicisms. Meksika ir otrā lielākā valsts aiz Brazīlijas, kurā izplatītākā kristiešu denominācija ir katolicisms.
- Saskaņā ar pēdējiem datiem 83% no Meksikas iedzīvotājiem ir katoļi, 10% sastāda pārējie kristieši, 0,2% - pārējo reliģiju pārstāvji, 5% apgalvo, ka nepieder nevienai no ticīgo grupām, 3% par savu ticību ziņas nav snieguši.

Lūgšanas par vīru

5.jūnijs

Estere Garsija (35)

Meksika

Estere dzīvo Villahermosā, Meksikā. Kad meitene bija sasniegusi 12 gadu vecumu, viņa katru vakaru savā guļamistabā sāka lūgt kādu īpašu lūgšanu. “Dievs, lūdzu atrodi man labu vīru,” Estere lūdza. Esteres tēvs bieži lietoja alkoholu un kāvās ar viņas māti. Tēvs Esteri un mātei nereti draudēja ar virtuves nazi un reizēm pat meta viņām ar to. Par laimi, viņš nekad netrāpīja. Estere īsti lūgt neprata, tomēr viņa ticēja, ka Dievs viņai var palīdzēt. Estere ar Dievu runāja kā ar draugu. “Lūdzu, dod man labu vīru, laimīgu ģimeni un bērnu,” viņa lūdza.

Pēc universitātes pabeigšanas, kad viņa strādāja aptiekā, Estere satika Luīsu. Viņš bija Esteres priekšnieks. Abi sāka satikties, un Luīss viņu uzaicināja uz īpašu sabata pasākumu Septītās dienas adventistu dievnamā. Esteri tur uzreiz iepatīkās.

Draudzes locekļi bija draudzīgi. Estere izjuta mieru, kādu nekad nebija baudījusi. Viņa klausījās mācītāja stāstījumu par Daniēlu. Pēkšņi viņa izdzirdēja kādu vīrieša balsi, kura sacīja: “Te ir tava vieta.”

Estere palūkojās uz Luīsu un jautāja: “Vai tu man kaut ko sacīji?”

Luīss atbildēja: “Nē, es neko neteicu.” Estere prātoja, vai tikai viņa nav zaudējusi prātu. Taču, kad Estere pēc svētrunas atstāja dievnamu, šī balss turpināja viņu uzrunāt.

“Tava vieta ir šeit,” balss sacīja. Estere joprojām nevarēja saprast, kurš bija runātājs. Taču viņu pārņēma miers. Nākošajā sabatā Estere Luīsam sacīja, ka viņa vēlas studēt Bībeli. Luīsa māsa ar savu vīru priecīgi ieradās Esteres mājā un aizvadīja Bībeles nodarbību. Kad Estere uzzināja par radišanu un Dieva desmit baušļiem, viņai radās vēlšanās ar Bībeles patiesībām iepazīties vēl vairāk, un viņa sāka pētīt Bībeli patstāvīgi.

Kādā svētdienas pēcpusdienā, kad Estere kopā ar adventistu laulāto pāri lasīja Bībeli, tēvs pārradās mājās stipri iereibis. Ieraudzījis viesus, tēvs devās uz virtuvi. Kādu brīdi virtuvē bija dzirdama trauku rīboņa, pēc tam tēvs aicināja Esteri ienākt pie viņa. Kad Estere ienāca, tēvs draudīgi pacēla virtuves nazi un noņurdēja: „Ejiet visi prom. Ja ne, es jūs nogalināšu!”

Estere izbrīnā iepleta acis. Tā nebūt nebija viņas tēva balss. Arī tēva sejas izteiksme bija līdz šim vēl neredzēta. Šķita, ka viņš bija pavisam cits cilvēks. Estere mēģināja ar tēvu uzsākt sarunu.

„Lūdzu nomierinies,” viņa sacīja. „Es narkotikas nelietoju un nedzeru. Es cenšos apgūt Bībeles patiesības, jo tās man dzīvē noderēs.”

Tēvs Esteri uzklaušīt nevēlējās. „Es šos cilvēkus nogalināšu. Un arī tevi,” viņš rūca.

Estere saviem draugiem palūdza, lai viņi dodas projām. Visi kopā pielūdza Dievu, un tad abi aizgāja. Estere iegāja savā istabā un raudāja. „Lūdzu, Dievs, Tu vari man palīdzēt,” viņa sacīja. „Es tā vairs nevēlos dzīvot.”

Estere sajuta, ka viņa ieplūst miers. Viņa izgāja no istabas un tur sastapa tēvu. Kad viņš ieraudzīja meitu, viņš sāka skaļi smieties. Estere uzreiz saprata, ka tie nav tēva smieklī. Viņa iesteidzās savā istabā un lūdza vēlreiz: „Dievs, ko Tu vēlies, lai es daru?”

Tajā pat mirklī viņa juta, ka atbildi ir saņēmusi. Un viņa pieņēma lēmumu tikt kristīta un savu sirdi nodeva Jēzum.

Tagad, pēc astoņiem gadiem, Estere ir Amatitanas (Villahermosa, Meksika) Septītās dienas adventistu draudzes sekretāre un jauniešu vadītāja. Viņa ir precējusies ar Luīsu, un viņi gaida savu pirmo bērnu.

„Es biju lūgusi pēc laba vīra, labas ģimenes un bērna,” viņa sacīja. „Un Dievs uz manām lūgšanām ir atbildējis.”

Paldies jums par jūsu 2018. gada 1.ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēja paplašināt Dienvidaustrumu slimnīcu, kura pieder Septītās dienas adventistu draudzei un atrodas Esteres dzimtajā pilsētā Villahermosā, Meksikā.

Daži fakti

- Pret sportu meksikāņi attiecas ļoti nopietni. Senatnē tika rīkotas rituālas spēles ar bumbām, kurās zaudētāji bieži vien tika nogalināti. Arī tagad Meksikā notiek dažādas bīstamas spēles, piemēra, vērsu cīņas un rodeo, kuru pirmsākumi meklējami šajā valstī. Šajās sacensībās to dalībniekiem nākas riskēt ar savām dzīvībām.
- No Meksikas visos laikos ir nākuši ievērojami mākslinieki. Tie cēlušies gan no maiju civilizācijas, gan no citām pamatiedzīvotāju grupām. Viņi izgatavoja sienu gleznojumus, skulptūras, rotaslietas. Arī mūsdienās Meksikas mākslinieki rada lieliskas gleznas, skulptūras, sienu gleznojumus un fotogrāfijas.
- Meksika ir viena no bioloģiski daudzveidīgākajām valstīm pasaulē. Tajā ir sastopami gan kalni, gan tropiski meži, gan arī tuksneši un purvi, kuros mīt ļoti daudzas dzīvnieku sugas.

Tas nav mans ceļš

12.jūnijs

Fabiola Padilla (36)

Meksika

Fabiola dzīvo Villahermosā, Meksikā. Pēc kristībām viņa astoņpadsmit gadus lūdza, lai arī viņas tēvs savu sirdi nodotu Jēzum.

Tomēr tēva gadījums šķita bezcerīgs.

Tēvs Bībelei neticēja, viņš pielūdza Mariju un citus svētos. Viņš bieži lietoja alkoholu, aizskāra un nicinoši izturējās pret savu sievu. Viņa seja pastāvīgi bija dusmu savilkta.

Kad Fabiola runāja par Jēzu, tēvs parasti devās projām. Tomēr Fabiola nepagurusi lūdza Dievu un mudināja to darīt arī savas draudzes locekļus.

Beidzot Dievs šīs lūgšanas uzklusēja. Tomēr šī atbilde nebūt nebija tāda, kādu viņa to bija iedomājusies.

Kad tēvs bija sasniedzis 75 gadu vecumu, viņam tika atklāts aknu vēzis. Ārsti sacīja, ka slimība bija izplatījusies pārāk tālu un ka operācija vairs nebija iespējama. Uzzinājusi, ka tēvs var nomirt, Fabiola par tēva izglābšanos sāka lūgt vēl dedzīgāk.

„Kungs, dod man īstos vārdus, ar kuriem es tēvam varētu pastāstīt par Tevi,” viņa lūdza veselu nedēļu no rītiem un vakaros. „Dod man drosmi.”

Tad viņa devās pie tēva gultas un satvēra viņa roku. Fabiola nervozēja. Viņa baidījās, ka tēvs viņai varētu iesist un aizdzīt projām. Tomēr viņa atcerējās, ka bija lūgusi Dievu.

„Es tevi ļoti mīlu,” viņa iesāka. „Dievs, par kuru es šorīt vēlos tev pastāstīt, ir tas pats Dievs, kuram tici arī tu. Viņš spēj tevi izdziedināt. Ļauj man kopā ar tevi Viņu pielūgt.”

Fabiolai par lielu pārsteigumu tēvs piekrita.

No tās dienas Fabiola kopā ar tēvu katru rītu un vakaru kopīgi lūdza Dievu. Pēc lūgšanas viņa lasīja Bībeli un dziedāja. Tēvs klausījās klusējot.

Fabiola jau sāka šaubīties, vai tikai viņas pūles nebūs veltas, tomēr viņa turpināja lasīt Bībeli un dziedāt. Viņa kopā ar draudzes locekļiem izvēlējās lūgšanu un gavēņa dienu un aizlūdza par tēvu.

Slimība progresēja ātri, un tēvs kļuva aizvien vārgāks. Fabiola nezināja, kā rīkoties. Viņas adventistu draudzene Rita piedāvāja tēvam Bībeles stundas. Tēvs piekrita.

Redzot, ka slimnieka veselības stāvoklis strauji pasliktinās, Rita paātrināja Bībeles studiju tempu, aizvadot septiņas nodarbības nedēļā. Pēc septītās stundas Rita tēvam jautāja, vai viņš vēlas savu sirdi nodot Jēzum.

„Vai jūs vēlaties tikt kristīts?” viņa jautāja. Tēvs piekrita.

Adventistu Dienvidaustrumu slimnīcas kapelāns Rodžers Pehs Fabilas tēvu kristīja bērniem paredzētā plastmasas baseinā, ģimenes mājas pagalmā.

Tajā vakarā tēvs nevēlējās doties pie miera. Viņš palika viesistabā kopā ar pārējiem. Īsi pēc pusnakts tēvs sāka elpot straujāk. Tad viņš pedējo reizi ieelpoja un aizvēra acis.

Tēva seja, kura agrāk bija dusmu savilkta, zārkā izskatījās pārsteidzoša miera pilna. Bēru dalībnieki bija pārsteigti, viņi jautāja, vai viņš bija gājis uz dievnamu. Fabiola paskaidroja, ka tēvs savu sirdi Jēzum bija nodevis vien dažas stundas pirms savas nāves.

Fabiola ir pārliecināta, ka Dievs ir paveicis brīnumu. Izmaiņas tēvā notika tikai divu mēnešu laikā, sākot no brīža, kad viņam tika diagnosticēts vēzis, līdz pat viņa nāvei.

„Tēvs savu sirdi Jēzum nodeva ne tādā veidā, kā es to būtu vēlējusies. Tas notika pēc Dieva prāta,” Fabiola sacīja. „To, kas cilvēkam nav iespējams, var paveikt Dievs.”

Paldies jums par jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumiem 2018. gada 1.ceturksnī, kuri palīdzēja paplašināt Septītās dienas adventistu Dienvidaustrumu slimnīcu Villahermosā, Meksikā, kurā strādā kapelāns Rodžers Pehs.

Daži fakti

- Meksika ir mājvieta vairākām senām civilizācijām. Valsts vēsturi spēcīgi ietekmēja gadsimtiem ilgā spāņu valdīšana. Mūsdienās vairums meksikāņu ir metisi, pēcnācēji, kuri radušies spāņu un vietējo iedzīvotāju laulību rezultātā.
- Meksikas pirmā attīstītā sabiedrība veidojās no olmeku ļaudīm, kuri valsts dienvidaustrumos parādījās ap 1200. gadu pirms Kristus. Tad sekoja maiji, tolteki un acteki.
- Meksikas iedzīvotāju statusu un iespējas sākot no dzimšanas līdz pat nāvei spēcīgi ietekmē ģimeniskās saites. Bieži vien ekonomiskā izdevīguma dēļ gan pilsētās, gan arī laukos trīs vai pat vairākas paaudzes dzīvo vienā mājsaimniecībā. Uz dažādiem pasākumiem ģimenes ierodas visi kopā – vecvecāki, vecāki, pusaudži un mazi bērni.
- Meksikāņu kāzas parasti ir vērienīgs, visai ģimenei svarīgs pasākums. Ģimenēs svarīgs notikums ir arī *quinceañera* – meitenes ienākšana pieaugušas sievietes dzīvē 15 gadu vecumā.

- Meksikāņu ēdieni izceļas ar savu aromātu un garšvielu daudzveidību, īpaši populāri ir čili pipari. Izplatītākie ēdieni ir tako (ar gaļu pildīta mīksta kukurūzas tortilja), burrito un enčilada (satīta kviešu tortilja ar gaļas vai veģetāriem pildījumiem).
- Katru gadu no Aļaskas līdz pat Meksikas ziemeļiem, līdz Dienvidu Lejaskalifornijai, šo tūkstošiem jūdžu garo ceļu mēro pelēkie vaļi.

Sēklas spēks

19.jūnijs

Florencio Vazkvezs (61)

Meksika

Četrus gadus vecais Florencio smagi strādāja vecmāmiņas saimniecībā Meksikā. Viņš kopā ar diviem pieaugušiem brālēniem un 7 gadus vecu kaimiņu zēnu Antonio stādīja un kopa rīsus, avokado, kakao, kā arī rozes.

Florencio ievēroja, ka Antonio sestdienās nestrādāja. Viņš arī, lai sestdienās kopā ar abiem brālēniem saņemtu savu algu, ieradās tikai vēlu vakarā.

Kad Florencio par to apjautājās, Antonio atbildēja: „Es Bībelē izlasīju Dieva sacīto, lai mēs sestdienās nestrādājam, jo tā ir Viņa diena.”

Florencio ticēja Antonio, jo viņš bija citādāks nekā citi zēni. Viņš bija laipns, pieklājīgs, lasīja Bībeli. Antonio bija Florencio labākais draugs.

Pēc pāris dienām, vienā no darba pārtraukumiem, Antonio Florencio uzaicināja kopā ar viņu doties uz dievnamu.

„Vai tu vēlētos ar mani kopā aiziet uz dievnamu?” viņš jautāja, kad abi zēni malkoja pozolu, saldu kukurūzas dzērienu. „Mums ir īpaša programma bērniem. Mēs kopīgi lasām Bībeli, tu iegūsi jaunus draugus.”

„Jā, es vēlos,” Florencio sacīja.

Tomēr viņš neaizgāja. Vecmāmiņa piederēja citai kristiešu konfesijai, un viņai Septītās dienas adventisti nepatika. Viņa domāja, ka, tā kā šie cilvēki sestdienās nestrādā, tad viņi vienkārši ir slinki cilvēki.

Tomēr Antonio nepadevās. Pēc pāris dienām viņš savu uzaicinājumu atkārtoja. „Nāc man līdzi,” viņš sacīja.

Florencio vēlējās iet, taču vecmāmiņa to aizliedza.

Antonio turpināja aicināt Florencio regulāri. Pēc mēneša Florencio radās iespēja, jo sestdienas rītā vecmāmiņa devās tirgot avokado un rozes. Un abi aizgāja. Florencio tur patika. Cilvēki tur bija draudzīgi. Viņam īpaši patika bērnu sabatskolas programma.

Kad viņš atgriezās mājās, vecmāmiņa stingri jautāja: „Kur tu biji?”

„Kopā ar Antonio biju adventistu dievnamā,” zēns atbildēja.

Vecmāmiņa dusmīgi sacīja: „Man šī draudze nepatīk. Vairāk tur neej. Ja paklausīsi, es tev nopirkšu alu.”

Tomēr Florencio kopā ar Antonio turp gāja katru sestdienu. Kad sabatā vecmāmiņa agri no rīta devās tirgot savu produkciju, Florencio atstāja māju un pārradās mājās vēl pirms vecmāmiņas atnākšanas.

Pagāja divi gadi. Antonio ar ģimeni pārcēlās uz citu pilsētu.

Bez sava drauga Florencio pārtrauca iet uz dievnamu. Viņš sāka nodoties sliktiem ieradumiem, ar vecmāmiņas piekrišanu deviņu gadu vecumā daudz lietoja alu. Drīz vien viņš sāka arī smēķēt marihuānu un lietot kokaīnu.

Tomēr sēkla, kuru bija iesējis Antonio, bojā aizgājusi nebija.

Pēc ilggadējas cīņas ar atkarībām Florencio sauca uz Dievu pēc palīdzības.

„Lūdzu, Dievs, dziedini mani,” viņš lūdza.

Šo lūgšanu Florencio atkārtoja veselu gadu. Tad pēkšņi vēlēšanās dzert, smēķēt un lietot narkotikas atkāpās. 45 gadu vecumā Florencio no visa tā nu bija atbrīvots un priecājās, ka Dievs viņa lūgšanas bija uzklaušījis. Viņš savu sirdi nodeva Jēzum un pievienojās Septītās dienas adventistu draudzei.

Florencio sacīja, ka viņš iestājās adventistu draudzes rindās tādēļ, ka joprojām atcerējās, ko 4 gadu vecumā viņam bija sacījis Antonio – adventistu draudze seko Bībelei un ievēro visus Dieva baušļus, tajā skaitā arī septītās dienas sabatu.

Patreiz Florencio ir 61 gadu vecs. Viņam patīk stāstīt par to, kā Dievs viņu ir izglābis no alkohola un narkotikām. Pēc viņa liecību uzklauššanas un kopīgām Bībeles studijām savas sirdis Jēzum ir nodevuši apmēram 20 cilvēki.

„Mums ir visvarens Dievs,” Florencio sacīja. „Es šo Viņa spēku izskaidrot nespēju, tomēr Viņš manu dzīvi ir izmainījis.”

Paldies jums par jūsu 2018. gada 1.ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri Florencio dzimtajā pilsētā Villahermosā, Meksikā, palīdzēja paplašināt Septītās dienas Dienvidaustrumu slimnīcu.

Daži fakti

- Meksikāņu iecienītākais sporta veids ir futbols. Pasaules kausa izcīņa Meksikā tika rīkota 1970. un 1986. gadā. Vasaras Olimpiskās spēles Meksikā notika 1968. gadā.
- Vairāk nekā puse meksikāņu dzīvo valsts vidusdaļā, bet lielā, sausā teritorija valsts ziemeļos un tropiskie dienvidi ir apdzīvoti visai maz. Patreiz aptuveni 80% Meksikas iedzīvotāju dzīvo pilsētās, jo ļaudis no nabadzīgākajiem lauku rajoniem masveidā dodas uz pilsētām. Galvaspilsēta Mehiko ir viena no pasaules visblīvāk apdzīvotākajām pilsētām.

No mājas uz māju

26.jūnijs, Trīspadsmitais sabats

Ešlija Alvareza (20)

Viss sākās, kad es uzsāku mācības vidusskolā nelielā Meksikas pilsētiņā, kura atradās divu stundu brauciena attālumā no ASV robežas, no Teksasas štata.

Sadraudzējos ar klasesbiedreni Ketziju un uzzināju, ka viņa ir Septītās dienas adventiste. Viņa vairākkārtīgi mani aicināja uz draudzes rīkotajām nometnēm un citiem pasākumiem, taču es visu mācību laiku atteicos.

„Es nevaru iet,” es sacīju. „Mani vecāki to neļaus.”

Tomēr es nekad šo atļauju neprasiju. Mani tas vienkārši neinteresēja un draudzenes aicinājumus ātri vien aizmirsu.

Reizēm mēs ar Ketziju draudzīgi pārrunājām jautājumu par sabatu. Mēs apmainījāmies ar saviem viedokļiem. Tomēr, kam īsti es ticu, patiesībā es nezināju.

Es tikai centos viņai iebilst. Mans tēvs sacīja, ka tas, kurā dienā mēs pielūdzam Dievu, nav svarīgi.

Pēc vidusskolas pabeigšanas Ketzija izlēma studēt medicīnu, taču mans pieteikums mācībām universitātē tika noraidīts. Sāku domāt, ka Dievs man studēt ir aizliedzis. Man bija žēl šis zaudētais gads. Taču tagad, kad Ketzija mani aicināja uz nometni, es piekritu.

Nometnē man iepatikās. Tās dalībnieki bija jauki un pretimnākoši cilvēki.

Nometnē, kura ilga trīs dienas, tika akcentēta misijas darbība. Mēs tīrījām upi un atjaunojām adventistu dievnamu. Vislielāko iespaidu uz mani atstāja iešana no mājas uz māju. Kad mēs dziedājām un lasījām Bībeli, ļaužu acis iemirdzējās. Varēju pārliecināties, ka mūsu lūgšanu iespaidā viņu sirdis atmaiga.

Misijas darbā es vēl nekad nebiju iesaistījies un biju pārsteigta, ka jutos tik labi. Es nodomāju: „Es patiesi vēlos darīt šo darbu. Gribu to darīt nepārtraukti, visu laiku!”

Šī nometne nedēļas nogalē visā pilnībā pārmainīja manu dzīvi. Visas manas skumjas pazuda, jutu, ka nu manai dzīvei ir parādījies mērķis.

Tomēr to, kas šis mērķis ir, es nezināju.

Par nometni es pastāstīju saviem vecākiem, bet viņus tas neinteresēja.

Nākošajā sabatā es devos uz dievnamu. Draudzes locekļi mani laipni sagaidīja un aicināja piedalīties draudzes aktivitātēs. Sāku uz dievnamu iet regulāri. Lasīju Bībeli un uzzināju daudz jauna.

Tieši mēnesi pēc nometnes draudzē ieradās Montemorelosas universitātes teoloģijas students un aizvadīja nedēļu ilgu evaņģelizācijas sanāksmi. Es viņu uzaicināju pie sevis mājās uz pusdienām. Viņš ar manas ģimenes locekļiem aprunājās par Bībeles jautājumiem. Kad viņš gatavojās aizej, viņš man jautāja: „Vai tu esi domājusi par kristībām?”

Kad es izdzirdēju šo jautājumu, nodomāju: „Ak, es taču vēlējos dzirdēt šo jautājumu!” Un es nekavējoties devu savu piekrišanu. Manā kristību dievkalpojumā, kurš notika trīs dienas vēlāk, piedalījās arī mani vecāki un Ketzija.

Pagāja mēnesis, un es ierados „Ceļa meklētāju” nometnē Montemorelosas universitātē. Kad pienāca laiks izteikt savas liecības, pasākuma rīkotāji aicināja uz skatuves arī mani. Mans stāstījums klausītājus aizkustināja. Kad es biju beigusi, organizatori paziņoja: „Viņa vēlas studēt mūsu universitātē.”

Patiesībā es šeit studēt nevēlējos. Man nebija naudas, un bez tam es arī nevēlējos atstāt savus vecākus. Taču es arī nespēju atteikties no universitātes pasniedzēja ieteikuma vasarā strādāt par literatūras evaņģēlisti un nopelnīt naudu mācībām. Es piekritu. Gāju no mājas uz māju. Šī darba laikā es daudz ko uzzināju par savu ticību. Sapratu, ka beidzot mans sapnis par tikšanos ar ļaudīm, ejot no mājas uz māju, ir piepildījies. Un es šo literatūras evaņģēlistes darbu iemīlēju.

Vasaras beigās mani vecāki lika man atgriezties mājās. Dzīvoju mājās, taču ilgojos atgriezties universitātē, lai turpinātu pelnīt naudu mācībām. Sapratu, ka Dievs mani ir iedvesmojis literatūras evaņģēlista darbam.

Beidzot es saviem vecākiem sacīju, ka, ja viņi mani neaizvedīs atpakaļ uz universitāti, es turp došos pati. Un vecāki, lai arī dusmojās, tomēr aizveda mani. Viņi pat no manis neatvadījās. Es to sāpīgi pārdzīvoju. Lūdzu Dievu: „Kungs, būsim tikai Tu un es.”

Mēnesis pagāja bez sazināšanās ar vecākiem. Sāku domāt, vai tikai es biju rīkojusies pareizi. Es piezvanīju tēvam. Grastijos jau sacīt, ka vēlos atgriezties mājās,

bet tad tēvs teica: „Tu vari palikt. Mēs ar māti esam izlēmuši pievienoties adventistu draudzei.”

Nespēju tam noticēt. Sāku raudāt un nespēju vairs parunāt.

Vēlāk uzzināju, ka manus vecākus bija pārsteigusi mana vēlēšanās kalpot Dievam kā literatūras evaņģēlistei. Pēc tam, kad viņi mani bija izsēdinājuši pie universitātes, viņi izlēma aiziet uz adventistu dievnamu un iepazīt šo draudzi tuvāk. Viņi palūdza Bībeles stundas. Un tad nolēma tikt kristīti. Visu šo laiku es biju domājusi, ka viņi dusmojas uz mani.

Sešas nedēļas pēc šīs telefona sarunas tēvs un māte tika kristīti kopā ar manu 17 gadus veco brāli un trīspadsmitgadīgo māsu. Pateicoties tam, ka es biju uzticīga Dieva aicinājumam strādāt par literatūras evaņģēlisti, mani vecāki nu ir kristīti.

Mana dzimtā pilsēta Sanfernando ir neliela, un visi zina, ka mana ģimene ir pievienojusies adventistu draudzei. Kad mani vecāki un es stāstām par savu atgriešanos pie Dieva, par mūsu draudzi interesi izrāda daudzas ģimenes. Kas notiks tālāk, es nezinu. Šis ir tikai mūsu stāsta iesākums.

Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēs Montemorelosas universitātē, kā arī 12 Septītās dienas adventistu augstākās izglītības iestādēs visā Interamerikas divīzijā, atvērt misionāru apmācības centrus „Labāka dzīve”. Paldies jums par dāsnajiem Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēs evaņģēliju izplatīt visā pasaulē.

Daži fakti

- Meksikas valsts valoda ir spāņu valoda, un tajā sazinās lielākā valsts iedzīvotāju daļa. Taču valstī ļaudis joprojām sarunājas aptuveni 60 pamatiedzīvotāju valodās.
- Meksika ir daudzu dzīvnieku sugu migrācijas modeļu neatņemama sastāvdaļa. Neskaitāmas pīles un zosis katru rudeni lido uz Meksikas kalniem. Miljoniem apdraudēti monarhu tauriņi katru gadu migrē no ASV, lai ziemu pavadītu mežainajās virsotnēs Mičoakānas štatā. Lai arī Mičoakānas štatā ir jūtams Mehiko pilsētas piesārņojums un mežizstrāde apdraud dzīvo radību, tā monarhu tauriņu rezervuāts 2008. gadā tika atzīts par UNESCO Pasaules mantojuma objektu.
- Trīs Meksikas karoga krāsas simbolizē valstij ļoti nozīmīgas lietas. Zaļā nozīmē cerību un uzvaru, baltā – skaidrību, bet sarkanā - tautas varoņu izlietās asinis.